

Mediji i informiranje

Sud Europske unije
PRIOPĆENJE ZA MEDIJE br. 91/19
U Luxembourggu 10. srpnja 2019.

Presuda u predmetu C-163/18
HQ i dr./Aegean Airlines

Putnici koji imaju pravo tražiti nadoknadu iznosa vrijednosti svojih zrakoplovnih karata od organizatora putovanja ne mogu tražiti nadoknadu i od zračnog prijevoznika

Takvo kumuliranje dovelo bi do neopravdane prekomjerne zaštite putnika na štetu zračnog prijevoznika

Tri osobe rezervirale su 19. ožujka 2015. povratne letove od Eeldea (Nizozemska) do Krfa (Grčka) pri društvu Hellas Travel, putničkoj agenciji sa sjedištem u Nizozemskoj. Ti su letovi bili dio „putovanja u paket aranžmanu” čija je cijena plaćena društvu Hellas Travel.

Letove je trebao izvesti Aegean Airlines, društvo sa sjedištem u Grčkoj koje je u tu svrhu sklopilo ugovor s G. S. Charter Aviation Services, društvom sa sjedištem na Cipru: Aegean Airlines stavio je na raspolaganje društvu G. S. Aviation Services određeni broj sjedala u zamjenu za plaćanje cijene čartera. G. S. Charter potom je ta sjedala preprodao trećima, među kojima je bio i Hellas Travel.

Međutim, nekoliko dana prije ugovorenog datuma polaska, društvo Hellas Travel obavijestilo je troje putnika da je njihovo putovanje otkazano. Naime, društvo Aegean Airlines odlučilo je da zbog nemogućnosti ostvarivanja prethodno dogovorene cijene s društvom Hellas Travel više neće izvoditi letove kojima je određište i polazište Krf. Nad društvom Hellas otvoren je stečajni postupak 3. kolovoza 2016. To društvo nije nadoknadilo cijenu zrakoplovnih karata trima putnicima.

Potonji su podnijeli tužbu pred Rechtbank Noord-Nederland (Sud za Sjevernu Holandiju, Nizozemska), koji je društvu Aegean Airlines naložio plaćanje paušalne odštete na temelju Uredbe br. 261/2004 o pravima putnika¹ zbog otkazivanja njihova leta.

Nasuprot tomu, taj sud nije donio odluku o njihovu zahtjevu kojim se traži nadoknada iznosa vrijednosti zrakoplovnih karata. U pogledu toga uputio je zahtjev za prethodnu odluku Sudu. On želi znati može li putnik – koji na temelju Direktive o putovanjima u paket aranžmanima² ima pravo tražiti nadoknadu iznosa vrijednosti svoje zrakoplovne karte od organizatora putovanja – tražiti nadoknadu iznosa vrijednosti svoje karte od zračnog prijevoznika na temelju Uredbe o pravima putnika.

U svojoj današnjoj presudi Sud naglašava da je sâmo postojanje prava na nadoknadu, koje proizlazi iz Direktive o putovanjima u paket aranžmanima, dovoljno da se isključi mogućnost da putnik, čiji je let dio paket aranžmana, traži nadoknadu iznosa vrijednosti svoje karte od stvarnog zračnog prijevoznika na temelju Uredbe o pravima putnika.

Naime, Sud smatra da je zakonodavac Unije, iako nije želio putnike čiji je let dio paket aranžmana u potpunosti isključiti iz područja primjene te uredbe, u odnosu na njih ipak namjeravao zadržati

¹ Uredba (EZ) br. 261/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. veljače 2004. o utvrđivanju općih pravila odštete i pomoći putnicima u slučaju uskraćenog ukrcanja i otkazivanja ili dužeg kašnjenja leta u polasku te o stavljanju izvan snage Uredbe (EEZ) br. 295/91 (SL 2004., L 46, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 26., str. 21. i ispravak SL 2019., L 119, str. 202.)

² Direktiva Vijeća 90/314/EEZ od 13. lipnja 1990. o putovanjima, odmorima i kružnim putovanjima u paket aranžmanima (SL 1990., L 158, str. 59.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 60., str. 27.)

učinke sustava koji pruža dostatnu zaštitu, a koji je prethodno uspostavljen Direktivom o putovanjima u paket aranžmanu.

Iz toga slijedi da se prava na nadoknadu iznosa vrijednosti karte na temelju Uredbe i Direktive ne mogu kumulirati. Naime, takvo bi kumuliranje moglo dovesti do neopravdane prekomjerne zaštite dotičnog putnika na štetu stvarnog zračnog prijevoznika jer postoji opasnost da će potonji morati preuzeti dio odgovornosti organizatora putovanja.

Taj se zaključak nameće i pod pretpostavkom da organizator putovanja nije u financijskoj mogućnosti nadoknaditi iznos vrijednosti karte te da nije poduzeo nikakvu mjeru kojom bi jamčio tu nadoknadu. U vezi s tim, Sud naglašava da Direktiva, među ostalim, predviđa da organizator putovanja mora osigurati dovoljno dokaza o sigurnosti povrata uplaćenog novca za slučaj nesolventnosti. Sud osim toga podsjeća na svoju sudsku praksu u skladu s kojom nacionalni propis pravilno provodi obveze iz te direktive samo ako putnicima učinkovito jamči povrat cjelokupnog iznosa uplaćenog novca u slučaju nesolventnosti organizatora putovanja. U protivnom, dotični putnik u svakom slučaju ima mogućnost podnošenja tužbe radi utvrđivanja odgovornosti predmetne države članice zbog štete koja mu je nanesena povredom prava Unije.

NAPOMENA: Prethodni postupak omogućuje sudovima država članica da u okviru postupka koji se pred njima vodi upute Sudu pitanja o tumačenju prava Unije ili o valjanosti nekog akta Unije. Sud ne rješava spor pred nacionalnim sudom. Na nacionalnom je sudu da predmet riješi u skladu s odlukom Suda. Ta odluka jednako obvezuje i druge nacionalne sudove pred kojima bi se moglo postaviti slično pitanje.

Neslužbeni dokument za medije koji ne obvezuje Sud.

[Cjelovit tekst](#) presude objavljuje se na stranici CURIA na dan objave.

Osoba za kontakt: Corina Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 4293